

Willy Budding

al dertig jaar een rots in de branding bij het KAD

Van de Pabststendam 16 in Wageningen, naar de Vadaring 120, naar de Houtsniplaan in Doorwerth, terug naar de Vadaring, nummer 81 en later 82, verder naar de Costerweg en nu op Nudepark 145. Het KAD en voorgangers heeft aardig wat verhuizingen meegemaakt en Willy was er altijd bij.

“In al die jaren heb ik veel verschillende dingen gedaan.” Er kwamen jaarlijks vier- tot vijfduizend monsters binnen. Determinatie en advies waren in die tijd gratis omdat voorlichting over plaagdieren een taak was van de overheid. “Ik was belast met de afhandeling van de determinaties. Daarnaast verzorgde ik de uitgifte van de ‘verklaring van geen bezwaar’, zodat bestrijders chloordecon konden aanschaffen om faraomieren te bestrijden.” Een andere interessante taak was het verwerken van meldingen van gassing met fosforwaterstof en methylobromide. “Dit betrof vooral de havengebieden, Amsterdam en Rotterdam. Binnengekomen meldingen speelde ik door aan de politie en ik ging een keer mee op controle. Met een politiespeedboot over het water. Dat was erg leuk.”

Dan passeren een paar interessante anekdotes de revue. “Er kwam een oudere man naar kantoor die vroeg of er een mannelijke medewerker aanwezig was. Ik was nog maar een meisje van 23 en hij wilde niet dat ik zijn kwaal onderzocht. Bart Bosman werd erbij gehaald en uit zijn onderzoek bleek dat de man een teek op zijn geslachtsorgaan had,” vertelt ze met een glimlach. “Een andere keer kwam er een vrouw met een tropische parasiet die ze van haar zestienjarige dochter had afgehaald. Deze was in Zuid-Europa geweest. De uitslag van determinatie was helemaal niet zo tropisch; het bleek om een schaamluis te gaan.” Andere dingen die zijn blijven hangen is de verwarring van jonge schorpioenen met larven van lieveheersbeestjes en, meer recentelijk, de

ontwikkeling van grote aantallen berkenwantsen.

In 1998 vond de verzelfstandiging plaats en werd het eerste KAD opgericht. In 1999, toen de diplomaverplichting werd ingesteld, volgde het EVM. Helaas volgde na enkele jaren een faillissement en was Willy één van de personen die de doorstart maakten. “Bijna twaalf jaar na de doorstart kijk ik met een trots gevoel naar de huidige organisatie; we staan opnieuw als landelijk kennis- en adviescentrum centraal in de branche.”

In de afgelopen dertig jaar is er op het vakgebied veel veranderd. “Mijn ouders zijn van de generatie die twee keer per jaar een grote schoonmaak hield. Zo werden vlooiën en sporen van houtworm snel opgemerkt en werd er iets aan gedaan. Bovendien werd alleen de woonruimte verwarmd, waardoor insecten in andere ruimten zich niet zo snel konden ontwikkelen. Er werd meer gebruik gemaakt van huis-, tuin- en keukenmiddelen voordat de spuitbus werd gepakt. Wat me ook zorgen baart is dat mensen steeds minder persoonlijk contact hebben, alles gaat via de social media of telefoon. Dit kan bijvoorbeeld een probleem vormen bij mensen met een insectenwaan. Er is te weinig goed contact om te zien dat er iets mis is.”

En de toekomst? “Ik zou graag de locatie openstellen voor de jeugd om ze kennis te laten maken met dit deel van de faunawereld. Ze interesseren in de leefwijze van de dieren om maatregelen te kunnen treffen zonder biociden te hoeven gebruiken.”

Met een voortzetting van het huidige beleid zal Willy over dertig jaar waarschijnlijk nog bij het KAD werken. Wat zal ze zich dan herinneren van die periode? “Haha, tegen die tijd hoop ik dat ik mijn eigen naam nog weet.”

Dertig jaar geleden begon Willy op 22-jarige leeftijd bij de afdeling Bestrijding van Dierplagen (BD) van de Hoofdinspectie Milieuhygiëne. Hoewel ze voor halve dagen was aangenomen kon ze al na drie maanden fulltime aan de slag, omdat er een collega vertrok en het werk naar volle tevredenheid werd uitgevoerd. In 1989-1990 volgde Willy als eerste vrouwelijke werknemer van de afdeling de cursus SVO-A (vakbekwaamheidsdiploma bestrijdingstechnicus), samen met haar zeer gewaardeerde collega Ton Brink.